

[Glønborg]

Og ligesådan en Vestre Landsrets-dom fra 1953. Det var to medhjælpere, der oplevede det, at kaffedrikningstiden blev flyttet fra kl. 15 til kl. 13, og så drak de alligevel kaffe kl. 15, og det ville husbond så bortvise dem på; men Vestre Landsret statuerede, at det kunne man ikke bortvise dem for.

Så milde overtrædelser af husordenen fører altså ikke til afskedigelse. Og derfor stiller jeg mig, indtil jeg har set dokumentation for det, stadig væk meget spørgende over for værdien af hr. Stillingers eksempel.

(Kort bemærkning).

Stillinger (SF):

Jeg synes, det er ret imponerende, at hr. Glønborg kan citere fra så mange domme fra for 40-50 år siden. Det er da flot. Men det, som jeg synes hr. Glønborg glemmer, og som jeg synes er den væsentlige ting i denne situation, er jo alle de sager, hvor der ikke er domme, hr. Glønborg. Det er jo ikke nok, at man kan citere fra forskellige domsforhandlinger og sige: Sådan er det sket. Sandheden er nok den, at vi har sikkert 100 gange eller måske endnu flere gange tilfælde, hvor de unge mennesker efter at have fundet sig i et overgreb ikke orker at gå videre med sagen, og så kommer der ikke nogen rets-sag ud af det.

Hr. Glønborg glemmer én ting, som jeg synes er væsentlig i denne sag, og det er, at hvis man eksempelvis, som der står i den nuværende medhjælperlov, overtræder husordenen, som jeg omtalte i starten, hvem er det så, der bestemmer, hvad husordenen er? Det er jo ikke den unge, der bestemmer, hvad husordenen er. Det er jo arbejdsgiveren, der bestemmer det. Og hvis det er sådan, at den unge bliver bortvist, så er det jo i meget få tilfælde, at den unge mand eller pige orker at gå til retten for at få en dom for, at det er uretfærdigt. Så finder man sig hellere i det som den svage part, man er i denne sag, og accepterer altså den husorden, som den enkelte husbond har. Hvem skal man klage til, hvis man ikke skal gå til retten? Det er jo ikke alle, der orker at gå til byretten og derefter til landsretten.

Så jeg vil nok sige, at det er lidt flot at sige, at man kan nævne nogle domme fra 1950 og 1954 og sige: Sådan er sandheden. Sandheden er nok en helt anden, hr. Glønborg.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Jeg tillader mig at antage, at det ganske enkelt skyldes, at den paragraf ikke bruges i særlig høj grad nu om dage, men kun i tilfælde, hvor den er indiskutabel. Og jeg mener faktisk, at vi lever i et retssamfund, hvor det ikke er så vanskeligt at få sin ret i den slags enkle sager som her. De allerfleste steder findes der endda en gratis advokatvagt, hvor man kan henvende sig og få svar på, om det vil være betimeligt at anlægge sag.

Endelig findes der også en række udmærkede faglige organisationer, som jeg er helt sikker på vil rådgive og hjælpe i en sådan sag. Og så er jeg såmænd ligeglad med, om det er SiD eller Kristelig Fagforening eller Danmarks Landboudom, der vil råde sine unge medlemmer i en sådan sag.

Jeg tror ikke, man er så dårligt stillet nu om dage. Jeg tror simpelt hen, det er, fordi det er et forældet problem, hr. Stillinger rejser.

Bakholt (S):

På baggrund af den udvikling, det danske arbejdsmarked og også dansk landbrug har gennemgået siden Anden Verdenskrig, virker det paradoksalt på os, at der fortsat eksisterer en medhjælperlov med det indhold, den nuværende lov har. Vi har her et område, der lovgivningsmæssigt ikke sidestilles med det øvrige arbejdsmarked, men tværtimod er langt tilbagestående.

Det danske arbejdsmarked er generelt kendetegnet ved, at der er indgået fornuftige og tidssvarende aftaler vedrørende arbejdsforhold, suppleret med en nødvendig og tidssvarende lovgivning. Men det gælder altså ikke for de mennesker, der er ansat ved dansk landbrug. Her er det en fjern fortidstankegang, der gennemsyrrer lovgivningen, og det skal vi altså stadig væk leve med. Det er der altså ikke et flertal af partier i Folketinget der er interesseret i at ændre på.

Det er, som vi skriver i bemærkningerne, den tankegang, det fortidige princip om, at den stærkes ret og den svages pligt stadig væk skal være gældende. Det kommer man ikke uden om, og det gælder altså for medhjælperen ansat i dansk landbrug.

Der må jeg spørge mig selv: Er dansk landbrugerhverv reelt interesseret i dette? Det tror